

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/96/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7912209532
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7912209532.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobkyne Slovenskej sporiteľne, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00151653, zast. Advokátska kancelária Mária Grochová & Partneri s.r.o., so sídlom Košice, Garbiarska 5, IČO: 36863017 proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, zast. Advokátska kancelária Vasil, Šimonovič & partners, s.r.o., so sídlom Košice, Žižkova 4D, IČO: 47240482, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 13C 81/2012-658 z 9.2.2022 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) rozsudkom určil, že právny úkon - darovacia zmluva z 20.1.2013 uzavretá medzi A. B. a D. B. ako darcami a A. B. ako obdarovanou, ku ktorej bol vklad v katastri nehnuteľností Správou katastra Trebišov povolený dňa 23.1.2012 pod V 81/2012 a Správou katastra Michalovce dňa 27.1.2012 pod V 150/2012, je proti žalobkyni právne neúčinný. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vyhovel takto v plnom rozsahu žalobe (špecifikácia nehnuteľností z darovacej zmluvy je uvedená v bode 1. rozsudku súdu prvej inštancie), skutkovo odôvodnenej tým, že darca A. B. je dlžníkom žalobkyne zo zmluvy o úvere, ku ktorej pristúpil ako dlžník a žalobkyňa má voči nemu vymáhateľnú pohľadávku vyplývajúcu z notárskej zápisnice, ktorá je vykonateľným exekučným titulom. K prevodu nehnuteľností na žalovanú, ktorá je osobou blízkou - dcérou darcu, došlo darovacou zmluvou, teda bezodplatne, uzavretou v posledných troch rokoch, a jej uzavretím zo strany darcu došlo k reálnemu zmenšeniu jeho majetku a tým k ukráteniu uspokojenia žalobkyňou vymáhateľnej pohľadávky. Konečná splatnosť pohľadávky zo zmluvy o úvere nastala 30.9.2011, teda v čase prevodu nehnuteľností na žalovanú a dlžník si musel byť vedomý tejto skutočnosti.

3. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že žalobkyňa ako veriteľ a spoločnosť BALIMA s.r.o. Trebišov ako dlžník dňa 12.7.2002 uzavreli Zmluvu o úvere č. 74/AU/OC/, ktorá bola doplnená Dodatkom č. 1 z 30.6.2003, Dodatkom č. 2 zo 17.7.2003, Dodatkom č. 3 z 13.1.2004, Dodatkom č. 4 z 25.6.2004, Dodatkom č. 5 z 22.7.2004, Dodatkom č. 6 z 19.10.2004, Dodatkom č. 7 z 28.6.2005, Dodatkom č. 8 zo 6.7.2005, Dodatkom č. 9 z 30.6.2006, Dodatkom č. 10 z 29.6.2007, Dodatkom č. 11 z 30.6.2008, Dodatkom č. 12 z 12.8.2008, Dodatkom č. 13 z 30.9.2009, Dodatkom č. 14 z 15.7.2009, Dodatkom č. 15 zo 17.12.2009, Dodatkom č. 16 zo 17.12.2009, Dodatkom č. 16 z 1.3.2010, Dodatkom č. 17 z 28.2.2011, Dodatkom č. 18 z 27.4.2011, Dodatkom č. 19 z 2.6.2011, Dodatkom č. 20 z 30.8.2011, na základe ktorej

poskytla žalobkyňa dlžníkovi úverový rámec vo výške 640.642,63 €, ktorý bol v celkovej výške vyčerpaný vo forme kontokorentného úveru a v celom rozsahu splatný dňa 30.9.2011. Dňa 30.6.2009 žalobkyňa ako veriteľ a A. B. ako prístupujúci dlžník 1/ uzavreli Dohodu o pristúpení k záväzku, v zmysle ktorej tento pristúpil k záväzku dlžníka zaplatiť pohľadávku zo Zmluvy o úvere a tiež ku všetkým záväzkom dlžníka vyplývajúcich zo Zmluvy o úvere. Takto sa A. B. stal ďalším dlžníkom zo Zmluvy o úvere popri priamom dlžníkovi, pričom dlžník a prístupujúci dlžník boli zaviazaní zaplatiť pohľadávky zo Zmluvy o úvere spoločne a nerozdielne. Za zhodných podmienok bol prístupujúcim dlžníkom 2/ k zmluve o úvere E. A. F.. Notárskou zápisnicou z 30.6.2009 sp. zn. N283/2009, NZ 22049/2009, NCRIs 22431/2009 bol osvedčený právny záväzok dlžníka, prístupujúcich dlžníkov 1/ a 2/ (t.j. A. B. a E. A. F.), ktorí v notárskej zápisnici uznali svoj záväzok čo do dôvodu aj výšky a zároveň súhlasili s tým, aby táto bola vykonateľným exekučným titulom na celý majetok dlžníkov. Pretože žalovaní napriek písomnému oznámeniu žalobkyne listom zo 4.1.2012, že nastala splatnosť pohľadávky, nereagovali a neuhradili splatný záväzok zo zmluvy o úvere, podala žalobkyňa návrh na vykonanie exekúcie vo výške 458.667,32 € s prísl. a trov exekúcie.

4. Žalobkyňa výzvou na zaplatenie z 12.10.2011 adresovanej A. B. mu oznámila, že dlh spoločnosti BALIMA, s.r.o. Trebišov ku dňu 11.10.2011, vyplývajúci z úverovej zmluvy č. 74/AUOC/2002 z 12.7.2002, predstavuje 461.764,82 € a je po lehote splatnosti. Vyzvala ho, aby do 10 dní od obdržania výzvy vyššie uvedenú sumu zaplatil. Podľa doručenky výzva bola A. B. doručená dňa 18.10.2011, na doručenke je podpísaný „B.“. Podľa oznámenia o splatnosti úverovej pohľadávky Zmluvy o úvere č. 74/AUOC/2002 z 12.7.2002 a výzvy na jej zaplatenie v súlade s notárskou zápisnicou spísanou dňa 30.6.2009 zo dňa 4.1.2012, žalobkyňa oznámila A. B. splatnosť úverovej pohľadávky, ktorá nastala 30.9.2011 a dlh ku dňu 4.1.2012 predstavoval 473.904,76 €. Túto výzvu v odbernej lehote A. B. neprevzal, preto mu bola doručovaná ešte raz a prevzal ju 9.3.2012.

5. Z exekučného spisu Okresného súdu Trebišov sp.zn. 11 Er/207/2012, EX 0430/12 súd zistil, že sa viedlo exekučné konanie vo veci oprávnenej SLSP a.s. Bratislava proti povinným: BALIMA s.r.o. C., A. B. a E. A. F. o vymoženie 453. 667,32 € s prísl. Poverenie bolo vydané súdnemu exekútorovi G. H. A., EÚ Košice, Okresným súdom Trebišov dňa 3.2.2012. Upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 18.4.2012 bolo doručené A. B. dňa 26.4.2012. Podaním z 28.2.2012 povinný 2/ A. B. žiadal o odklad exekúcie, o ktorej súd rozhodol uznesením sp. zn. 11Er/207/2012-191 z 27.3.2013 tak, že ju zamietol. O druhom návrhu povinného 2/ na zastavenie exekúcie rozhodol súdu uznesením sp. zn. 11Er/207/2012-252 z 9.7.2014 tiež zamietnutím. Povinný 2/ A. B. sa voči rozhodnutiu odvolal a o jeho odvolaní rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 16CoE/224/2017-271 z 21.12.2017, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22.11.2018. V podaní z 20.6.2013 navrhol povinný 2/ A. B. odklad exekúcie. Uviedol, že Dohoda o pristúpení k záväzku ako exekučný titul je absolútne neplatný právny úkon, z ktorého mu nemohol a nevznikol status dlžníka a nemal a nemá voči oprávnenému žiaden záväzok. Namietol platnosť exekučného titulu - notárskej zápisnice zo dňa 30.6.2009, obsahom ktorej bola Dohoda o jeho pristúpení k záväzku a žiadal, aby súd v exekučnom konaní skúmal platnosť dohody, lebo ide o absolútne neplatný právny úkon, a tak notárska zápisnica, teda exekučný titul je ex lege, pre rozpor s dobrými mravmi, absolútne neplatný právny úkon. Jeho právna argumentácia je totožná s tou, ktorú predniesla v tomto konaní o neúčinnosť právneho úkonu žalovaná, odkazuje na ten istý nálezh Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/26/2010-9 z 27.1.2010. O jeho návrhu rozhodol súd uznesením sp. zn. 11Er/207/2012-245 z 12.5.2014 tak, že zamietol návrh na odklad exekúcie. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.6.2014. Súd zistil, že v tejto exekučnej veci bolo dňa 21.7.2020 vydané Upovedomenie o zastavení starej exekúcie podľa § 5 z.č. 233/2019 Z.z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov. K uspokojeniu veriteľa v rámci exekúcie teda nedošlo.

6. Zo spisu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 13C/134/12 konajúci súd zistil, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov D. B. a A. B., bolo za trvania ich manželstva zrušené rozsudkom sp. zn. 13C/134/2012 z dňa 31.10.2012, právoplatným 5.12.2012.

7. V súvislosti s obranou žalovanej, že žalobkyňa sa mohla pokúsiť aj iným spôsobom uspokojiť svoju pohľadávku, súd konštatoval, že v prebiehajúcom exekučnom konaní vedenom proti otcovi žalovanej A. B. na Exekútorskom úrade G. H. A. v Košiciach, nebol zistený žiaden majetok dlžníka A. B. a otec žalovanej ako povinný v tejto exekúcii, v žiadosti adresovanej súdnemu exekútorovi žiadal o odklad exekúcie z dôvodu nepriaznivej majetkovej, finančnej ako aj sociálnej situácie. Je teda zrejmé, že dlžník

A. B. v tom čase už nemal iný majetok, z ktorého by mohla byť pohľadávka veriteľa uspokojená. K námietke žalovanej, že žalobca by sa mohol domáhať uspokojenia svojej pohľadávky aj vo vzťahu k iným dlžníkom uviedol, že žalobkyňa v súvislosti s výkonom záložného práva z titulu úverovej zmluvy, na základe ktorej bol poskytnutý úver spoločnosti BALIMA s.r.o. C., nevedela úspešne ani pri opakovanej dobrovoľnej dražbe speňažiť majetok tejto obchodnej spoločnosti, lebo žiaden záujemca neprejavil záujem o kúpu majetku a nebolo urobené ani najnižšie podanie. Súdny exekútor G. H. A. nezistil žiaden majetok dlžníkov, ktorý by mohol byť exekučne postihnutý. Na majetok dlžníka BALIMA s.r.o. Trebišov bol uznesením Okresného súdu Košice I. sp. zn. 31K/45/2012 z 19.2.2013 vyhlásený konkurz, rozhodnutie bolo zverejnené v Obchodníkom vestníku dňa 22.2.2013. Spoločnosť BALIMA s.r.o. Trebišov je zadlžená, na listoch vlastníctva je vyznačených niekoľko záložných práv vo vzťahu k iným pohľadávkam, rôznych veriteľov, t.j. iné exekučné konania, ktoré sa voči tejto obchodnej spoločnosti vedú.

8. Z výsluchu svedka A. B., súd zistil, že v minulosti pôsobil ako konateľ obchodnej spoločnosti BALIMA, s.r.o. Trebišov a súčasne bol aj majiteľom tejto obchodnej spoločnosti. V r. 2011 získal vedomosti o nekalých obchodných praktikách svojho ďalšieho obchodného partnera a zistil nekalé veci v majetkovej sfére obchodnej spoločnosti, v dôsledku čoho začal spolupracovať s políciou, daňovým úradom. Toto sa nepáčilo ďalšiemu spoločníkovi E. F., ktorý začal na neho vyvíjať nátlak a robil veci, ktoré ho donútili podať na neho trestné oznámenie. Z dôvodu obáv nielen o seba ale aj o rodinu a spoločný rodinný majetok, začiatkom roka 2011 navrhol manželke spôsob riešenia, ktorým by spoločný majetok zachránili. Za tým účelom pripravil znenie zmluvy o budúcej zmluve, na základe ktorej sa zaviazal spolu s manželkou v budúcnosti darovať všetok majetok žalovanej. Svedok tvrdil, že pri podpísaní zmluvy o budúcej zmluve žalovaná pravdepodobne nechápala čo sa v rodine deje, nemala o týchto veciach prehľad a ani on ani manželka nevedeli ako sa situácia v budúcnosti vyvinie. V lete r. 2011 ho na valnom zhromaždení zbavili funkcie konateľa spoločnosti BALIMA, s.r.o., preto stratil možnosť kontrolovať finančné záležitosti tejto obchodnej spoločnosti a nastal celý rad takých skutočností, ktoré mu znemožnili prístup k účtom spoločnosti. Mal obavy z nekalých krokov spoločníka E. F., preto v tom čase spolu s manželkou zvažovali odchod do zahraničia za prácou. Dcéry s odchodom do zahraničia nesúhlasili, a tak prišiel s návrhom darovať celý majetok žalovanej ako najstaršej dcére. Potvrdil, že darovaciu zmluvu uzavrel so žalovanou potom ako pristúpil Dohodou k záväzku voči žalobcovi, lebo táto dohoda bola podpísaná v r. 2009 a darovacia zmluva o 3 roky neskôr v januári 2012. Tvrdil však, že v čase uzavretia darovacej zmluvy nemal vedomosti o existencii exekučného konania titulom dohody o pristúpení k záväzku voči nemu, lebo upovedomenie o začatí exekúcie mu bolo doručené až v apríli 2012. Svedok tvrdil, že o uzatvorení dohody o pristúpení k záväzku manželku, s ktorou žil v spoločnej domácnosti, neinformoval, nevedela ani o tom, že sa za dlžoby spoločnosti zaručil celým svojím majetkom. Potvrdil, že v tom čase mali spoločné BSM, ktoré nebolo zrušené súdom. Tvrdil, že manželka sa o celej záležitosti dozvedela až 18.4.2012, keď mu bola súdnym exekútorom G. H. A. doručená výzva o súčinnosť pri vykonaní exekúcie vedenej voči nemu. Svedok tvrdil, že pri uzatváraní darovacej zmluvy žalovaná nevedela o problémoch v jeho obchodnej spoločnosti ani o tom, že sa mu spoločník vyhráza, že ho chce zničiť. Svedok potvrdil, že v marci 2012 mu žalobkyňa doručila oznámenie o splatnosti úverovej pohľadávky zo Zmluvy o úvere, ktorú prevzal dňa 9.3.2012. V písomnosti sa uvádza, že originál bol vrátený v januári 2012 v odbernej lehote ako neprevzatý. Tvrdil, že o písomnosti z januára vedomosti nemal pravdepodobne preto, lebo sa v tom čase v mieste trvalého bydliska nezdržoval. O tom, žeby mu takáto výzva mala byť doručená v novembri 2011, vedomosti nemal.

9. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 45C/430/2015 súd zistil, že sa viedlo konanie medzi žalobkyňou D. B. proti A. B. a spol., po zmene žaloby o určenie neplatnosti právneho úkonu, konkrétne Dohody o pristúpení k záväzku, ktorá bola uzatvorená medzi žalovanými A. B. a SLSP a.s. Bratislava dňa 30.6.2009 a ktorou žalovaný 1/ A. B. pristúpil k Zmluve o úvere č. 74/AU/OC/2002 z 12.7.2002 a uznal záväzok z nej vyplývajúci. Rozsudkom sp. zn. 45C/430/2015-467 z 28.9.2017, súd zamietol návrh žalobkyne na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 13C/81/2012, zamietol žalobu vo veci samej a ďalšími výrokmi rozhodol o trovách konania. Po odvolaní sa žalobkyne proti výroku o zamietnutí žaloby, Krajský súd v Bratislave rozhodujúci vo veci ako súd odvolací, potvrdil rozsudok v napadnutom zamietavom výroku rozsudkom sp. zn. 8Co/247/2018, ktorý sa stal právoplatným 16.9.2021. Konštatoval, že prvoinštančný súd v konaní sp. zn. 45C/430/2015 podrobne preskúmal náležitosti všetkých právnych úkonov, neplatnosti ktorých sa žalobkyňa domáhala pre ich rozpor s dobrými mravmi a poukazujúc na ustálenú judikatúru uzavrel, že za predmet vlastníctva, a to ani bezpodielového spoluvlastníctva, sa

nepovažujú pohľadávky a dlhy. Pri zániku BSM sa vykonáva vyporiadanie spoločných pohľadávok a záväzkov manželov, ktoré dopadajú len na vzťahy medzi manželmi a nie vo vzťahu k tretím osobám. Nepriaznivé dopady BSM možno riešiť len zmenou rozsahu BSM alebo jeho zánikom. Podľa starej rímskej zásady „práva patria len bdelym, pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým“, teda tým, ktorí nie sú pri uplatňovaní svojich práv pasívni ale práve naopak, ktorí sa o svoje práva aktívne zaujímajú, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné, a preto sa o svoje práva majú aktívne zaujímať, pričom neznalosť zákona nikoho neospravedlňuje. Súd konštatoval v závere svojho rozhodnutia, že korelatív dobrých mravov však nesmie byť záujmom princípu právnej istoty, a preto nesmie neprímerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúcich z právnych noriem. Po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov žalobu zamietol.

10. Súd prvej inštancie aplikoval na posudzovanú vec § 42a ods. 1, 2, ods. 3 písm. a/, § 42b ods. 2, 4, Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a po teoreticko-právnom zdôvodnení inštitútu odporovacej žaloby a jej nevyhnutných predpokladov a náležitostí dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Konštatoval, že nesporne dlžník A. B. t. č. nemá žiaden majetok, ktorý by bol exekučne postihnuteľný, čo vyplynulo z exekučného konania sp. zn. 11Er/207/2012, EX 0430/2012, v ktorom sa na vlastnú nemajetnosť odvolával práve povinný A. B. a z toho dôvodu dal opakovane návrh na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie. Tieto návrhy odôvodnil nemajetnosťou, nepriaznivou finančnou, majetkovou situáciou a pod. Súd dôvodil, že ak tento stav nastal po darovaní v prospech žalovanej, skutočne došlo z jeho strany nielen k zmenšeniu jeho majetku ale až k jeho nemajetnosti, čo v konečnom dôsledku spôsobuje skrátenie uspokojenia veriteľovej pohľadávky celkom. Žalobkyňa má platnú a vymáhateľnú pohľadávku voči dlžníkovi BALIMA s.r.o. Trebišov, ku ktorej otec žalovanej ako pristupujúci dlžník 1/ pristúpil Dohodou o pristúpení k záväzku zo dňa 30.6.2009. Jej neplatnosť namietala žalovaná dôvodiac, že otec nemal súhlas jej matky, svojej manželky D. B., pričom týmto právnym úkonom navodil stav, v dôsledku ktorého v prípade exekúcie bude postihnutý ich spoločne nadobudnutý majetok. Ide o absolútne neplatný úkon podľa § 39 OZ, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobuje ex lege neplatnosť takéhoto právneho úkonu. V súvislosti s tým súd poukázal na ust. § 145 ods. 1 OZ, ktorý poskytuje ochranu tomu manželovi, bez súhlasu ktorého druhý manžel urobí taký právny úkon, ktorý sa vymyká z rámca bežných vecí týkajúci sa spoločnej veci, načo je oprávnený každý z manželov sám. Takýto manžel má právo domáhať sa na súde vyslovenia neplatnosti takéhoto právneho úkonu podľa § 40a OZ. Ide však o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, čo znamená, že ak manžel, ktorý je dotknutý konaním druhého manžela, na súde takúto žalobu nepodá, má sa za to, že právny úkon je platný so všetkými právnymi následkami z neho vyplývajúcimi. V posudzovanej veci D. B. ako manželka pristupujúceho dlžníka 1/ k pohľadávke veriteľa žalobu o vyslovenie relatívnej neplatnosti právneho úkonu v zákonnej lehote na súd nepodala a nevyužila ani iné zákonom dané možnosti na ochranu spoločne nadobudnutého majetku pred dlhmi súvisiacimi s podnikateľskou činnosťou manžela (zrušenie a vyporiadanie BSM za trvania manželstva, zúženie BSM a pod.). Bola vo vzťahu k týmto zákonným možnostiam nedbalá, neobozretná, čo však nemôže mať za následok absolútnu neplatnosť Dohody o pristúpení k záväzku podľa § 39 OZ pre rozpor s dobrými mravmi. Nečinnosť manželky povinného D. B. nemôže bez ďalšieho spôsobiť zánik právneho dôvodu nároku uplatneného žalobkyňou v tomto konaní. Preto ak A. B. ako pristupujúci dlžník 1/ v čase podpísania Dohody urobil takýto úkon bez súhlasu a vedomia svojej manželky D. B., ktorá sa v zákonnej lehote proti takémuto úkonu na súde nebránila samostatnou žalobou, treba tento právny úkon považovať za platný, a to aj napriek tomu, že na základe neho môže byť v exekúcii postihnutý všetok spoločne nadobudnutý majetok manželov B.. Platnosť právneho úkonu Dohody o pristúpení k záväzku zo dňa 30.6.2009 bola právoplatne vyriešená rozsudkom sp. zn. 45C/430/2015 Okresného súdu Bratislava III, v ktorom súd konštatoval, že ide o platný právny úkon, ktorý nie je v rozpore s dobrými mravmi a nemôže mať ani za následok jeho absolútnu neplatnosť podľa § 39 OZ. Z dôvodu, že otázka platnosti právneho úkonu bola právoplatne vyriešená v uvedenom konaní (res iudicatae), súd v konaní o odporovateľnosť už nemusel ako predbežnú otázku posudzovať platnosť právneho úkonu, a z tohto dôvodu súd nepristúpil k opakovanému výsluchu rodičov žalovanej dôvodiac, že ich výsluchom by nemohol zistiť iné skutočnosti, než ktoré boli zistené v konaní sp. zn. 45C/430/2015, v ktorom boli podrobne vypočutí. Okrem toho žalovaná s takýmto návrhom na vykonanie dokazovania prišla neskoro, až na poslednom pojednávaní, hoci mohla tieto dôkazy navrhnuť skôr, a pokiaľ by aj súd chcel ňou navrhnuté dôkazy opakovane vykonať, musel by za tým účelom pojednávanie odročiť čo by nebolo v súlade s hospodárnosťou ani rýchlosťou konania, ktoré sa vedie už 10 rokov a od vykonania tohto dôkazu by nebolo možné očakávať zvrátenie stavu konania a jeho výsledku.

11. Súd ďalej dôvodil, že bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno preukázania úmyselného konania dlžníka s cieľom ukrátiť svojho veriteľa a súčasne, že druhej strane odporovateľného právneho úkonu bol tento úmysel ukrátiť veriteľa známy, je na veriteľovi. Preukázanie úmyslu dlžníka však nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou právneho úkonu sú osoby jemu blízke (§ 116 a 117 OZ), tak ako tomu je v tomto konkrétnom prípade. Úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle sú v oboch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napr. dobrá viera). To znamená, že sami o sebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa ako vnútorne presvedčenie subjektu prejavujú navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu či vedomosti o ňom dôvodiť. V konaní súd dôsledne skúmal či žalovaná ako osoba blízka dlžníkovi pri náležitej starostlivosti mohla alebo nemohla rozpoznať úmysel svojho otca ako dlžníka ukrátiť veriteľa. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/224/2017 ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 451/2017 z 20.9.2017 podľa ktorého „V zmysle ust. § 42a ods. 2 OZ úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorým došlo medzi dlžníkom a blízkymi osobami alebo ktoré dlžník urobil v ich prospech. Ide teda o zákonnú domnienku, teda zo zákona sa predpokladá vedomosť týchto blízkych osôb o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Ide však o vyvrátiteľnú právnu domnienku, ktorá neplatí, ak druhá osoba (osoba blízka dlžníkovi) úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti je však na tejto blízkej osobe. Ak teda ide o právny úkon medzi dlžníkom a osobou jemu blízkou alebo o právny úkon urobený v prospech tejto blízkej osoby, nemusel žalobca tvrdiť ani preukazovať, že žalovanej musel byť úmysel dlžníka odporovateľným právnym úkonom ukrátiť veriteľa známy. Zákon tu vedomosť o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa predpokladá, a preto žalovaná musela preukázať, ak žaloba nemá byť úspešná, že v dobe právneho úkonu dlžníkov úmysel pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.“ Pokiaľ ide o túto zákonnú domnienku, súd konštatoval, že žalovaná v konaní nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek úsilie k zisteniu existencie úmyslu svojho otca - dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. Jej postoj v tomto ohľade vyhodnotil ako pasívny už aj vzhľadom k tomu, že darovacou zmluvou získala bezplatne, bez náležitého opodstatnenia, celý rodičovský majetok výlučne ona, hoci jej rodičia neodchádzali do zahraničia, tak ako to tvrdili, len navodili situáciu, na základe ktorej ich úmyslom bolo zabezpečiť pre seba zo strany žalovanej náležitú starostlivosť v starobe napriek tomu, že ich vek ani zdravotný stav to vôbec neodôvodňoval, a tento záväzok do darovacej zmluvy vôbec neuviedli. Súd mal za to, že je viac než pravdepodobné, že skutočným úmyslom darcov bolo niečo celkom iné, čo žalovaná musela vedieť a byť s tým uzrozumená. Tvrdenie žalovanej, že uzavretie darovacej zmluvy vychádzalo z iného záväzku, t.j. Zmluvy o budúcej zmluve zo dňa 4.4.2011, súd považoval za účelové. Dôvodil, že ak skutočným úmyslom rodičov žalovanej v čase uzavretia zmluvy o budúcej zmluve, bolo overiť postoj dcéry k majetkovým záležitostiam rodiny a tak ho uchrániť do budúca pred akýkoľvek zásahmi zo strany tretích osôb, potom z toho nemožno vyvodiť záver, že žalovaná nevedela o finančných problémoch otca súvisiacich s jeho podnikateľskou činnosťou. Spôsob, akým došlo k uzavretiu týchto dvoch právnych úkonov, ich časová súvislosť a obavy rodičov žalovanej, ktoré prezentovali vo svojich svedeckých výpovediach, utvrdili súd v presvedčení o tom, že ich kroky boli cielené, premyslené a o to viac vysvetlené aj žalovanej, ktorá musela byť o celej záležitosti dobre informovaná, ak takýto dar prijala. Obaja svedkovia, rodičia žalovanej pred súdom potvrdili, že spoločne hovorili o možných krokoch smerujúcich k ochráneniu spoločného majetku pred zásahmi tretích osôb, teda hľadali spôsob ako sa vyhnúť v budúcnosti možnému postihu ich spoločného majetku, čo je jasným dôkazom úmyslu dlžníka vo vzťahu k žalobkyni, voči ktorej v tom čase vystupoval už ako dlžník. Nestačí zo strany žalovanej len tvrdiť, že o úmysle svojho otca ukrátiť odporovateľným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale musí to aj preukázať. K tomu zo strany žalovanej nedošlo. Ospravedlniť žalovanú v tomto „nekonaní“ nemožno iba jej vekom, ktorý v čase odporovateľného úkonu mala, ani tým, že bola študentka, ani tým, že sa pripravovala na maturitné skúšky resp. štúdium na vysokej škole, lebo ak získala bezodplatne majetok tak veľkého rozsahu, v čase existencie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa voči jej otcovi ako osobe blízkej, nemožno bez ďalšieho skonštatovať, že vyvinula náležitú starostlivosť v tomto ohľade. Blízka osoba dlžníka sa môže žalobe podľa § 42a OZ účinne brániť (viď R 67/2017) tak, že hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovateľným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpozнала, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka, nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a. Súd skonštatoval, že žalovaná ako osoba, ktorá z odporovateľného právneho úkonu mala prospech, musela o úmysle otca, ktorý bol v pozícii dlžníka voči žalobkyni ako veriteľovi

vedieť, lebo v konaní nepreukázala, že táto jej nevedomosť na jej strane existovala napriek vynaloženiu maximálneho úsilia k tomu, aby k takémuto poznaniu dospela.

12. Súd neuveril tvrdeniu žalovanej, že jej otec sa o splatnosti pohľadávky veriteľa dozvedel až v apríli 2012 po uzavretí odporovateľného právneho úkonu, keď mu bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie. Svedkyňa D. B., matka žalovanej totiž uviedla, že v mene manžela prevzala 18.10.2011 výzvu veriteľa, ktorou sa dlžníkovi oznámila splatnosť pohľadávky, ktorá nastala 30.9.2011. Súd mal za to, že vzhľadom k tomu, že týmto dňom sa písomnosť dostala do sféry pôsobnosti dlžníka prostredníctvom manželky, je dôvodné predpokladať, že dlžník veriteľa, ktorý žije v spoločnej domácnosti s osobou preberajúcou takúto písomnosť, ktorá ju uložila na mieste obvyklom, sa mohla s ňou oboznámiť, teda dostala sa do sféry jeho pôsobnosti. Podľa názoru súdu možno tiež dôvodne predpokladať aj to, že uzavretie darovacej zmluvy v januári 2012 bolo dôsledkom a reakciou na takéto poznanie v snahe ukrátiť vymáhateľnú pohľadávku veriteľa. Súd dospel k záveru, že hoci svedok B. ako dlžník v konaní prevzatie takejto výzvy potvrdil až dňom 9.3.2012, napriek tomu pokiaľ uzavrel darovaciu zmluvu v januári 2012, konal tak v úmysle zbaviť sa majetku, ktorý by bol postihnutelný v rámci exekúcie a mohol by slúžiť na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Súd poukázal aj na fakt, že dňa 30.8.2011 podpísal Dodatok č. 20 kde vzal na vedomie to, že konečná splatnosť celého kontokorentného úveru nastane k 30.9.2011, z čoho vyplýva, že vedomosti o splatnosti dlhu musel mať a aj mal, a to ešte 30.8.2011, t.j. pred podpísaním darovacej zmluvy. Akákoľvek obrana, na základe ktorej v čase odporovateľného úkonu priamy dlžník BALIMA s.r.o. Trebišov mal dostatočný majetok na to, aby sa z neho uspokojila pohľadávka veriteľa v plnom rozsahu, nie je právne významná, lebo účelom a zmyslom dohody o pristúpení záväzku, z ktorej pristupujúci dlžník A. B. zodpovedá spoločne a nerozdielne s priamym dlžníkom BALIMA s.r.o. C., dáva možnosť veriteľovi právo výberu, voči ktorému z týchto dlžníkov si nárok uplatní. Pokiaľ A. B. dohodu o pristúpení k záväzku podpísal, bol uzrozumený s tým, že ide o solidárny záväzok a tiež s tým, aké právne dôsledky z toho vyplývajú.

13. Napokon súd uzavrel, že z hľadiska odporovateľnosti právneho úkonu bolo právne významné to, že pristupujúci dlžník sa týmto úkonom zbavil majetku a toho času nevlastní majetok, ktorý by mohol byť použitý na uspokojenie pohľadávky veriteľa hoci len čiastočne. Je teda splnená aj zákonná podmienka, ktorá vyžaduje, aby sa odporovateľným právny úkonom dlžník úmyselne zbavil svojho majetku a znemožnil takto uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky dlžníka, v danom prípade žalobkyne. Pretože v posudzovanej veci boli splnené všetky zákonné predpoklady v zmysle § 42a ods. 1, 2, 3 OZ, súd žalobe vyhovel.

14. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnej strane sporu priznal nárok na trovy konania v celom rozsahu, o výške ktorých rov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP.)

15. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol. V podstatnom vytkla súdu, že nepostupoval v súlade so zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu a nevykonal opakovane navrhovaný dôkaz – výsluch jej rodičov, k okolnostiam nielen uzatvárania Dohody o pristúpení k záväzku ale tiež k okolnostiam uzatvárania darovacej zmluvy a k otázke aktuálnej výšky pohľadávky proti A. B.. Argumentovala, že aby pohľadávka bola vymáhateľná, je nevyhnutné, aby táto pohľadávka v čase rozhodovania súdu o žalobe o odporovanie právneho úkonu existovala a bola procesne vymožiteľná. Súd rozhodol bez preukázania existencie základnej požiadavky a podmienky úspešnosti odporovateľnej žaloby, ktorú je práve vymáhateľná pohľadávka. Súd odmietol vypočúť A. B. k tejto otázke bez akéhokoľvek odôvodnenia. Predmetná pohľadávka bola vymáhaná jednak exekučne a tiež prostredníctvom konkurzného konania sp. zn. 31K/45/2012. Medzičasom došlo k zrušeniu konkurzného konania a to práve z dôvodu splnenia konečného rozvrhu výťažku. Poukázala na to, že solidárnym dlžníkom pohľadávky je aj p. F., ktorý sa tiež mohol podieľať na splnení dlhu. Mala za to, že súd prvej

inštancie sa mal zaoberať otázkou platnosti dohody o pristúpení k záväzku ako predbežnou otázkou a zotrvala na tom, že dohoda o pristúpení k záväzku zo strany A. B. a podpísanie notárskej zápisnice, exekučného titulu, je absolútne neplatný právny úkon. Opakovane poukazovala na nález Ústavného súdu SR č. I. ÚS 26/2010. Mala za to, že nebola splnená ani podmienka úspešnosti odporovacej žaloby spočívajúca v úmysle dlžníka ukrátiť svojho veriteľa a reálnym ukrátením veriteľa svojim úkonom a ani druhá podmienka, že druhá strana úkonu, obdarovaná ako blízka osoba, ani pri náležitej starostlivosti nemohla poznať úmysel A. B. ukrátiť svojho veriteľa. Podrobne zopakovala skutočnosti (tieto boli zrejmé už v priebehu konania na súde prvej inštancie), z ktorých dospela k takto prezentovanému záveru, a ktoré podľa nej súd nesprávne vyhodnotil. Mala za to, že dostatočne preukázala, že jednak ani pri vynaložení odbornej starostlivosti nemohla vedieť o ukrátení žalobkyne daným prevodom ako aj to, že nebol daný samotný úmysel A. B. na ukrátení majetku žalobkyne. Vytkla súdu prvej inštancie, že ju postavil do pozície, keď od nej požadoval preukázanie skutočnosti, o ktorej nemala vedomosť, čo logickým vkladom nemohla a nemôže žiadnym spôsobom preukázať.

16. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní nečinná.

17. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP), prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 až § 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 až § 358 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 30.3.2023 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario.

19. Žalovaná podala odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, t.j. že dôvody rozhodnutia nespĺňajú požiadavky kladené ustanovením § 220 ods. 2, 3 CSP.

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e/ CSP je v súdnej praxi daný vtedy, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnutý dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností, k čomu je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy účastníkmi konania, najmä súd nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a nevykoná ani dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré boli už preukázané iným spôsobom alebo založené na zhodnom tvrdení účastníkov. Neúplné zistenie skutkového stavu je odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť. Iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v spore spôsobilým odvolacím dôvodom. Zároveň musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

23. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do

úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t.j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods 1, 2 CSP alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, 193 a 205 CSP, pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

24. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

25. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v rozsahu odvolacích námietok žalovanej (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozhodnutie súdu prvej inštancie je zákonné a vecne správne. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnou normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok tiež správne právne kvalifikoval a právne predpisy a relevantné zák. ustanovenia aj správne interpretoval a zo zisteného skutkového stavu vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

26. Odvolací súd nezistil pochybenia ani v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, príp. odnímajúce stranám sporu možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Skutočnosti, ktoré žalovaná uviedla v podanom odvolaní, nič nemenia na vecnej správnosti napadnutého rozsudku, lebo nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových záverov (skutkových zistení), ku ktorým dospel súd prvej inštancie, ním vykonaného hodnotenia vykonaných dôkazov a ani právnych záverov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené a neumožňujú prijať rozhodnutie v danom spore v prospech žalovanej. Preto sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku vo vzťahu k skutkovým zisteniam a riešeným právnym otázkam (záverom) v prejednávanej veci, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a zároveň v súlade s cit. ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť napadnutého rozsudku i jeho dôvodov, na ktoré v podrobnosti odkazuje a na doplnenie uvádza:

27. Podľa § 42a ods. 1 OZ veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkovie právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený.

28. Podľa § 42a ods. 2 OZ odporovať možno právnemu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch v úmysle ukrátiť svojho veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy, a právnemu

úkonu, ktorým bol veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch medzi dlžníkom a osobami jemu blízkymi (§ 116 a § 117) alebo ktoré dlžník urobil v uvedenom čase v prospech týchto osôb s výnimkou prípadu, keď druhá strana vtedy dlžníkov úmysel ukrátiť veriteľa aj pri náležitej starostlivosti nemohla poznať.

29. Na podanie odporovacej žaloby je aktívne vecne legitimovaný veriteľ, ktorého pohľadávka proti dlžníkovi je vymáhateľná, keď dlžníkove právne úkony ukracujú jeho uspokojenie. Veriteľom je ten, kto má proti dlžníkovi pohľadávku.

30. Podľa už ustálenej súdnej praxe (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo/253/2012 zo 17.12.2013) pod vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle § 42a ods.1 OZ treba rozumieť takú pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vymáhateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého možno vykonať exekúciu. Odporovacia žaloba je totiž právnym prostriedkom slúžiacim k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v exekučnom konaní a to postihnutím veci alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovateľným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu. K tejto aktuálnej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa prikláňa aj občiansko-právna doktrína a reflektuje ju aj rozhodovacia prax Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie Pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 39/2015 z 1.7.2015).

31. Dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa najmä vtedy, ak vedú k zmenšeniu majetku dlžníka a ak v dôsledku nich vzniknuté zmenšenie majetku má súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, pričom ak by nebolo týchto úkonov, mohol by svoju pohľadávku z majetku dlžníka uspokojiť. K ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky veriteľa teda nemôže dôjsť, ak sa síce zmenší majetok dlžníka, avšak ak vlastní dlžník napriek odporovanému právnemu úkonu a ďalším svojim dlhom taký majetok, ktorý sám o sebe postačuje k tomu, aby sa z neho veriteľ uspokojil.

32. Preukázanie úmyslu dlžníka, že mienil ukrátiť právnym úkonom svojho veriteľa nie je podmienkou odporovateľnosti vtedy, ak druhou stranou sú osoby blízke dlžníkovi (blízkou osobou je príbuzný v priamom rade, súrodenec a manžel; iné osoby v pomere rodinnom alebo obdobnom sa pokladajú za osoby sebe navzájom blízke, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá dôvodne pocítovala ako vlastnú ujmu). Úmysel dlžníka ukrátiť jeho veriteľa v takomto prípade zákon predpokladá a je na osobách dlžníkovi blízkych, aby preukázali opak, t. j., že úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa nemohli aj pri náležitej starostlivosti poznať. Úspešná obrana tejto žalovanej osoby blízkej dlžníkovi podľa ustanovenia § 42a ods. 2 OZ teda spočíva nielen v jej tvrdení, že o úmysle dlžníka ukrátiť odporovaným právnym úkonom veriteľa nevedela a ani nemohla vedieť, ale tiež v tvrdení a preukázaní toho, že o tomto úmysle nevedela a ani nemohla vedieť, napriek tomu, že vyvinula starostlivosť za účelom rozpoznania tohto úmyslu dlžníka a išlo pritom o náležitú starostlivosť. Vynaloženie náležitej starostlivosti predpokladá, že osoba blízka dlžníkovi vykonala s ohľadom na okolnosti prípadu a s prihliadnutím k obsahu právneho úkonu dlžníka takú činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, ktorý tu v dobe odporovaného právneho úkonu objektívne vzaté musel byť, z ich výsledkov poznala, t. j. aby sa o tomto úmysle dozvedela. Ak sa jej to ani pri vynaložení náležitej starostlivosti nepodarilo, potom sa môže v zmysle ustanovenia § 42a ods. 2 OZ ubrániť odporovacej žalobe. Zákon od osoby blízkej dlžníkovi požaduje, aby sa pri právnych úkonoch s dlžníkom alebo pri právnych úkonoch, ktoré dlžník urobil v jej prospech, týmto spôsobom presvedčila, že právny úkon neukracuje veriteľa dlžníka a vedie ju k tomu, aby nerobila právne úkony (neprijímala podľa nich plnenia) na ujmu práv veriteľov dlžníka. V prípade, že sa tak nezachová, musí byť uzrozumená s tým, že veriteľ môže požadovať uspokojenie svojej pohľadávky tiež z majetku, ktorý na základe takéhoto právneho úkonu od dlžníka nadobudla (pozri aj rozsudok NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000 alebo rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co 145/2007). Je preto na žalovanej osobe blízkej dlžníkovi, aby si splnila dôkaznú povinnosť a navrhla také dokazovanie, z ktorého by nepochybne vyplynulo, že boli naplnené vyššie uvedené podmienky ubránenia sa odporovacej žalobe vo vzťahu k jej osobe. Musí preukázať, či a akú vyvinula v dobe uzavretia odporovaného úkonu činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka ukrátiť týmto úkonom veriteľa poznala (mohla poznať) a že táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu náležitú starostlivosť. Ak by žiadnu takú činnosť (aktivitu) v dobe úkonu nevyvinula alebo ak vyvinutá činnosť nepredstavovala náležitú starostlivosť, nemôže sa už z tohto dôvodu odporovacej žalobe ubrániť. Samotné tvrdenie žalovanej osoby blízkej dlžníkovi, že o jeho dlhoch a o jeho úmysle ukrátiť veriteľa uzavretím napríklad darovacej zmluvy, nakoľko

jej dlžník (napríklad otec) neoznámil svoje dlhy a nemohla sa o nich dozvedieť, nie je pre ubránenie sa odporovacej žalobe postačujúce (podporne porovnaj aj NS ČR sp. zn. 21 Cdo 864/2000). Súdna prax zaujala názor, že nepostačuje ani tvrdenie blízkej osoby, že sa nezaujímal o podnikanie rodičov, že ju rodičia o vlastnej podnikateľskej činnosti a jej výsledkoch neinformovali, nepostačuje ani odkaz na dobré vzájomné vzťahy v rodine a dôveru medzi rodičmi ako darcami a žalovanými ich deťmi ako obdarovanými nenahrádza dôkaz o vyvinutí náležitej starostlivosti k poznaniu úmyslu dlžníka (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 808/2004). Tiež nepostačuje argument o tom, že žalovaná nemala potrebu robiť žiadne kroky na poznanie úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa (NS ČR sp. zn. 30 Cdo 635/2005), alebo tvrdenie, že skutočnosť, že dlžník previedol na blízku osobu majetok, aby majetkovo zabezpečil, ochránil rodinu (v tomto prípade pred p. F.). Rozhodujúce teda bolo, či a akú vyvinula žalovaná v dobe darovacej zmluvy činnosť (aktivitu), aby úmysel dlžníka, svojho otca A. B. ukrátiť touto zmluvou veriteľa poznala (mohla poznať), a či táto činnosť (aktivita) predstavovala s ohľadom na okolnosti prípadu „náležitú starostlivosť“. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nebolo v konaní preukázané žiadne také aktívne konanie žalovanej v súvislosti s uzatvorením odporovanej darovacej zmluvy, ktoré by nasvedčovalo jej snahe zistiť alebo sa aspoň dozvedieť o úmysle otca (dlžníka) ukrátiť veriteľa. Žalovaná nepreukázala, aby v tejto súvislosti vyvinula nejakú relevantnú činnosť, z výsledkov ktorej by mohla ukracujúci úmysel otca (dlžníka) rozpoznať alebo sa aspoň o ňom aspoň dozvedieť.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 30.3.2017, sp. zn. 5 Obdo 4/2016, publikované v Zbierke stanovisk NS a súdov SR č. 7/2017, uviedol, že „Blízka osoba dlžníka sa môže žalobe podľa § 42a OZ účinne ubrániť ak hodnoverným spôsobom preukáže, že v súvislosti s odporovaným právnym úkonom postupovala s takou náležitou starostlivosťou, aby ukracujúci úmysel rozpozнала, alebo sa o ňom aspoň mohla dozvedieť. Z hľadiska posúdenia požiadavky vynaloženia náležitej starostlivosti zo strany blízkej osoby dlžníka, nemôže odkaz na vzájomnú dôveru medzi blízkymi osobami nahrádzať dôkaznú povinnosť žalovanej strany preukázať vynaloženie určitých konkrétnych úkonov náležitej starostlivosti tak, ako to predpokladá ust. § 42a OZ.“

34. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v okolnostiach konkrétnej veci dôsledne zaoberal všetkými zákonnými predpokladmi pre úspešné uplatnenie inštitútu odporovateľnosti. Nesporne v čase jeho rozhodovania vymáhateľná pohľadávka žalobkyne proti dlžníkovi A. B. existovala. Táto preukázateľne nebola uspokojená v exekučnom konaní, v ktorom samotný dlžník operoval svojou nemajetnosťou a ani v konkurznom konaní sp. zn. 31K/45/2012. Pokiaľ žalovaná v odvolaní argumentovala zrušením konkurzného konania z dôvodu splnenia konečného rozvrhu výťažku, iste je jej z verejne dostupných zdrojov (Obchodný vestník) známy aj jeho výsledok, podľa ktorého pri speňazovaní majetku nebola získaná suma, ktorou by bolo možné vyrovnať celkový dlh voči žalobkyni vyplývajúci z notárskej zápisnice, ktorá bola vykonateľným exekučným titulom (podľa výzvy žalobkyne z 12.10.2011 bol dlh vo výške 461.764,82 €). Ak by došlo k zániku dlhu jeho vyplatením veriteľovi v rámci konkurzného konania alebo aj iným spôsobom, nesporne by žalovaná v rámci svojej procesnej obrany na túto skutočnosť poukázala. Uzavretou darovacou zmluvou dlžník A. B. jednoznačne ukrátil uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky žalobkyne, lebo v dôsledku tohto právneho úkonu sa mu tak zmenšil majetok, že žalobkyňa nemohla dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z jeho majetku, pričom ak by takúto darovaciu zmluvu neuzavrel, žalobkyňa mohla svoju pohľadávku z jeho majetku uspokojiť.

35. K tvrdenej absolútnej neplatnosti žalovanou namietaných právnych úkonov (Dohoda o pristúpení k záväzku zo dňa 30.6.2009) odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie odkazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 45C/430/2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/247/2018 (právoplatné 16.9.2021) v ktorom bola vyriešená táto otázka tak, že žaloba bola zamietnutá. Výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany (§ 228 ods. 1 CSP) a ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova (§ 230 CSP). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na účastníkov konania, v ktorom bolo vydané; jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím (porovnaj napr. I., J. a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár, Praha 2009, str. 425). Prekážka veci právoplatne rozhodnutej (rei iudicatae) bráni opätovnému prejednaniu veci, o ktorej bolo právoplatne rozhodnuté. O rovnakú vec ide vtedy, ak v neskoršom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom bolo už v inom konaní právoplatne rozhodnuté a týka sa rovnakého predmetu konania a rovnakých osôb. Záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobuje tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci (impedimentum rei iudicatae), čo znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo,

nemožno rozhodovať opäť. Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady ne bis in idem, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci. Ústavný súd vo svojom náleze z 20. januára 2010 sp. zn. II. ÚS 349/2009 konštatoval, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z § 135 ods. 2 O.s.p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p., konajúci všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Pokiaľ pri riešení prejudiciálnej otázky zaujme odlišné stanovisko, je takýto jeho postup, resp. z neho vyplývajúci záver arbitrárny pre jednoznačný rozpor so zákonom. Správne preto súd prvej inštancie v posudzovanej veci vychádzal zo záverov právoplatných rozsudkov Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 45C/430/2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/247/2018 a nezaoberal sa už vyriešenou otázkou, že Dohoda o pristúpení k záväzku zo dňa 30.6.2009 je platná. V čase, keď mu bola zrušujúcim uznesením odvolacieho Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/88/2014 uložená povinnosť zisťovať, či je tento právny úkon v súlade s dobrými mravmi, neexistovalo ešte právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré definitívne dalo odpoveď na túto otázku. Obrana žalovanej spočívajúca v tvrdení absolútnej neplatnosti predmetného právneho úkonu (ignorujúc právoplatné súdne rozhodnutie) je preto v tomto konaní už irelevantná a odvolací súd na ňu neprihliadal.

36. Notárskou zápisnicou z 30.6.2009 sp. zn. N283/2009, NZ 22049/2009, NCRIs 22431/2009 bol osvedčený právny záväzok dlžníka, prístupujúcich dlžníkov 1/ a 2/ (t.j. A. B. a E. A. F.), ktorí v notárskej zápisnici uznali svoj záväzok čo do dôvodu aj výšky a zároveň súhlasili s tým, aby táto bola vykonateľným exekučným titulom na celý majetok dlžníkov. Dlh zo Zmluvy o úvere č. 74/AU/OC/ z 12.7.2002 a jej dodatkov bol v celosti splatný 30.9.2011. Po tomto dni otec žalovanej A. B. musel vedieť, že voči banke existuje splatný dlh a aj o svojej povinnosti ho zaplatiť. Ak za okolností, ktoré tvrdil (bol „odídený“ z funkcie konateľa spoločnosti BALIMA s.r.o., zlé vzťahy s ďalším konateľom p. F., údajný strach z jeho konania) v relatívne krátkej dobe pristúpil k bezodplatnému úkonu darovania všetkých nehnuteľností svojej dcére, nemožno na tento úkon nazerať inak, ako že mal v úmysle chrániť svoj majetok na úkor veriteľa, keď vzhľadom na ním popisované správanie sa spoločnosti BALIMY s.r.o. a jej konateľa p. F., musel mať vedomosť o tom, že títo dlh voči banke s vysokou pravdepodobnosťou neuhradili a nebudú hradiť, preto bude povinný platiť on. Za týchto okolností sa rozhodol uzavrieť darovaciu zmluvu s vedomím, že tým ukráti vymáhateľnú pohľadávku žalobkyne.

37. Odvolateľka namietala tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnené, lebo súd nereagoval na jej argumentáciu v súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, ktorý v konkrétne posudzovanom právnom úkone pristúpenia k záväzku vytkol, že nebol posudzovaný cez prizmu dobrých mravov a absolútnu neplatnosť podľa § 39 OZ. Táto námietka odvolateľky nie je dôvodná, lebo otázka platnosti namietaného právneho úkonu bola právoplatne vyriešená rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 45C/430/2015 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/247/2018.

38. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II.ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

39. Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP, a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobkyne vyhovel a závery, ktoré prijal primerane a zrozumiteľne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká

aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd nerozhodol v prospech žalovaných a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa ich predstáv.

40. K námietke žalovanej o nevykonaní ňou navrhnutého dokazovania – opätovného výsluchu jej otca, odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 204/2009 zo 14.9.2011, podľa ktorého „...Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, rozhodne súd, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu“ (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.5.2009 sp. zn. 3Co5/2009, 3Cdo 80/2009).

41. Záverom odvolací súd zároveň poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003).

42. Odvolací súd zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

43. Žalovaná nebola v odvolacom konaní úspešná, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, úspešnej žalobkyni žiadne preukázateľné trovy v odvolacom konaní nevznikli, preto stranám náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná (§396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP).

44. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).
- Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
 - b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
 - c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).